

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Onko asetuksen N:o 1891/2004 ⁽¹⁾ 9 artiklan ensimmäistä kohtaa tulkittava siten, että toimivaltaisen tulliviranomaisen tai toimivaltaisen tullitoimipaikan on kiellettyä antaa (tai sallia annettavan) asetuksen N:o 1383/2003 9 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu ilmoitus tai suorittaa asetuksen N:o 1383/2003 9 artiklan 3 kohdan toisessa alakohdassa tarkoitettu tarkastus niin kauan kuin ennen 1.7.2004 tehtyyn toimenpiteitä koskevaan hakemukseen ei ole liitetty asetuksen N:o 1383/2003 ⁽²⁾ 6 artiklassa tarkoitettua ilmoitusta? Onko mainittu ilmoitus toisin sanoen ehdoton edellytys, jonka on täyttyvä, jotta toimenpiteitä koskevalla hakemuksella olisi edelleen vaikutuksia?
- 2) Onko asetuksen N:o 1383/2003 4 artiklan 2 kohtaa tulkittava siten, että Antwerpenin tulliviranomaisilla oli sen nojalla mahdollisuus esittää tavaramerkin haltijalle kuusi tavaränäytettä sen selvittämiseksi, oliko kyse väärennöksistä, kun otetaan huomioon, ettei tällaista näytteen esittämistä voida rinnastaa sellaiseen perusteelliseen tarkastukseen, jota tarkoitetaan asetuksen N:o 1383/2003 9 artiklan 3 kohdan toisessa alakohdassa ja jossa on mahdollista tutkia huolella tavaroiden alkuperä ja lähtöisyys, eikä myöskään asetuksen N:o 1383/2003 9 artiklan 3 kohdan viimeisessä alakohdassa tarkoitettuun otetun näytteen perusteelliseen tekniseen analyysiin? Jos vastaus on myöntävä, oliko tällainen näytteen esittäminen suoritettava asetuksen 4 artiklan 1 kohdassa säädettyssä kolmen arkipäivän määräajassa?
- 3) Onko asetuksen N:o 1383/2003 kanssa ristiriidassa se, että Belgian tullin virkamiehet antavat tietoja, jotka on saatu asetuksen täytäntöönpanon yhteydessä mutta asetuksessa säädettyjen tiedonsaantimahdollisuuksien ulkopuolella — tältä osin on ajateltava muun muassa asetuksen 9 artiklan 2 kohtaa ja 9 artiklan 3 kohdan ensimmäistä alakohtaa — esimerkiksi belgialaisten tuomioistuinten suorittaman todistajien kuulemisen tai niiden määräämän asiakirjojen esittämisen yhteydessä?
- 4) Onko asetuksen N:o 1283/2003 kanssa ristiriidassa se, että muita tietoja kuin kyseisen asetuksen 9 artiklan 3 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettuja tietoja, jotka on saatu asetuksen 4 artiklan 2 kohdan (ks. toinen kysymys) ja 9 artiklan 2 ja 3 kohdan mukaisesti, tai tietoja, jotka on saatu belgialaisen tuomioistuimen suorittaman todistajien kuulemisen tai sen määräämän asiakirjojen esittämisen yhteydessä (ks. kolmas kysymys), käytetään muussa menettelyssä kuin sellaisessa menettelyssä, jossa pyritään selvittämään, onko kyse väärennöksistä, kuten esimerkiksi menettelyssä, joka liittyy rinnakkaistuonnin torjuntaan?

⁽¹⁾ Tulliviranomaisten toimenpiteistä epäiltäessä tavaroiden loukkaavan tiettyjä teollis- ja tekijänoikeuksia sekä tiettyjä teollis- ja tekijänoikeuksia loukkaavien tavaroiden suhteen toteutettavista toimenpiteistä annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1383/2003 soveltamista koskevista säännöksistä 21.10.2004 annettu asetus (EY) N:o 1891/2004. (EUVL L 328, s. 16).

⁽²⁾ EUVL L 196, 2.8.2003, s. 7.

Valitus, jonka Raiffeisen Zentralbank Österreich AG on tehnyt 6.3.2007 yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen yhdistetyissä asioissa T-259/02 — T-264/02 ja T-271/02, Raiffeisen Zentralbank Österreich ym. v. komissio, 14.12.2006 antamasta tuomiosta

(Asia C-133/07 P)

(2007/C 117/18)

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Asianosaiset

Valittaja: Raiffeisen Zentralbank Österreich AG (edustajat: Rechtsanwalt S. Völcker ja Rechtsanwalt G. Terhorst)

Muu osapuoli: Euroopan yhteisöjen komissio

Vaatimukset

- ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen yhdistetyissä asioissa T-259/02 — T-264/02 ja T-271/02, Raiffeisen Zentralbank Österreich ym. v. komissio, 14.12.2006 antama tuomio ⁽¹⁾ on kumottava siltä osin kuin siinä hylätään Raiffeisen Zentralbank Österreich AG:n (RZB) nostama kanne
- komission 11.6.2002 tekemän päätöksen ((K2002)2091 lopullinen) 3 artikla on kumottava RZB:tä koskevilta osin
- toisijaisesti yhteisöjen tuomioistuimen on alennettava RZB:lle riidanalaisen päätöksen 3 artiklassa määrättyä sakkoa harkintansa mukaan
- komissio on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Valittaja väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin rikkoi EY 81 artiklaa, kun se katsoi, että komissio saattoi päätellä, että jäsenvaltioiden väliseen kauppaan kohdistuu vaikutuksia pelkästään yhden jäsenvaltion alueelle rajoittuneiden pankkien kokousten johdosta.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi valittajan mukaan oikeudellisesti virheellisesti, että pankkien kokouksissa oli kyse sakkojen määräämisestä annetuissa suuntaviivoissa tarkoitettua erittäin vakavasta rikkomisesta. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin sovelsi virheellisesti suuntaviivoissa mainittuja rikkomisen vakavuutta koskevia arviointiperusteita (rikkomisen luonne, todellinen vaikutus markkinoihin, asian kannalta merkityksellisten maantieteellisten markkinoiden koko), ei ottanut huomioon komission toimenpiteiden valikoivuutta eikä suorittanut lopuksi itse edellyttämäänsä kokonaisarviota, jossa otetaan huomioon kaikki tekijät.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin teki valittajan mukaan oikeudellisen virheen, kun se katsoi, että Raiffeisen-sektorin kaikki markkinaosuudet kuuluvat RZB:lle. Se rajoitti tältä osin arviointiperusteensa virheellisesti yksinomaan muihin pankkeihin nähden ”selvästi” erilaiseen kohteluun. Sille, että kaikkien markkinaosuuksien katsottiin kuuluvan RZB:lle, ei ollut oikeudellista perustaa.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin arvioi RZB:n yhteistyötä oikeudellisesti virheellisellä tavalla. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin sovelsi merkittävän lisäarvon arviointiperustetta taannehtivuuskiellon vastaisesti, väheksyi RZB:n yhteistyön vapaaehtoisuutta, oletti virheellisesti, että yhteistyön arvoon sovelletaan käännettä todistustaakkaa, hylkäsi asiattomasti yhteisen tosiseikkoja koskevan selostuksen soveltumattomana yhteistyönä eikä pitänyt virheellisesti yhteistyönä sitä, että RZB myönsi, että sopimuksilla oli kilpailuvastainen tarkoitus.

(¹) EUVL C 331, s. 29.

Valitus, jonka Bank Austria Creditanstalt AG on tehnyt 6.3.2007 yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (toinen jaosto) yhdistetyissä asioissa T-259/02 — T-264/02 ja T-271/02, Raiffeisen Zentralbank Österreich AG ym. v. Euroopan yhteisöjen komissio, 14.12.2006 antamasta tuomiosta asian T-260/02 osalta

(Asia C-135/07 P)

(2007/C 117/19)

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Asianosaiset

Valittaja: Bank Austria Creditanstalt AG (edustajat: Rechtsanwalt C. Zschocke ja Rechtsanwalt J. Beninca)

Muu osapuoli: Euroopan yhteisöjen komissio

Vaatimukset

- Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen yhdistetyissä asioissa T-259/02 — T-264/02 ja T-271/02 14.12.2006 antama tuomio (¹) on kumottava kokonaisuudessaan tai osittain asiaa T-260/02 koskevilta osin.
- Komission asiassa COMP/36.571 11.6.2002 tekemä päätös on kumottava siltä osin kuin se koskee BA-CA:ta.
- Vaihtoehtoisesti komission päätöksessä BA-CA:lle määrättyä sakkoa on alennettava kohtuulliseksi katsottavalla määrällä.

— Komissio on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Valituksellaan valittaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen 14.12.2006 antama tuomio kumotaan. Valittaja vetoaa useisiin perusteluihin koskeviin puutteisiin sekä oikeudellisiin ja menettelyllisiin virheisiin.

Valittaja väittää, että valituksenalaisessa tuomiossa ei yksiselitteisellä tavalla vahvistettu komission näkemystä, jonka mukaan pankkien komiteakokouksilla oli kielteisiä taloudellisia seurauksia. Valittajan mukaan valituksenalaisella tuomiolla loukattiin periaatteita, jotka ohjaavat menettelyä näytön esittämisen osalta, koska siinä oli ymmärretty väärin niitä taloudellisia lausuntoja koskevat vaatimukset, jotka osoittavat taloudellisten vaikutusten puuttumista. Esitetyn lausunnon perusteella taloudellisia vaikutuksia ei olisi pitänyt ottaa huomioon sakon määräämisessä.

Valittaja väittää, että valituksenalaisessa tuomiossa ei otettu huomioon yhteisöjen tuomioistuinten vahvistamia edellytyksiä arvioitaessa tarvetta tuomitun sakon määrän alentamiseksi lieventävien seikkojen perusteella. Tämän oikeudellisen virheen johdosta valituksenalaisella tuomiolla ei puututtu komission tekemään arviointivirheeseen, josta oli kyse, kun se ei sakon määräämistä alentavina tekijöinä ottanut huomioon julkisten elinten osallistumista pankkien komiteakokouksiin eikä laajaa ja todistettavaa yleistä tietoisuutta näistä komiteakokouksista.

Kolmannella valitusperusteellaan valittaja vetoaa puutteellisiin perusteluihin ja yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamiseen sekä lisäksi valituksenalaisessa tuomiossa oleviin muihin oikeudellisiin ja menettelyllisiin virheisiin koskien komission tekemää arviointia valittajan yhteistyöstä tämän kanssa.

Valittaja väittää, että se toimi tapauksen tosiseikkojen esille tuomisessa alusta alkaen yhteistyössä komission kanssa. Erityisesti se esitti jo menettelyn varhaisessa vaiheessa kattavan selvityksen pankkien komiteakokouksista ja lisäksi vapaaehtoisesti huomattavan määrään asiakirjoja, joita — kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi — komissio käytti riidanalaisen päätöksen tekemisessä. Lisäksi, valittaja toteaa, että sen väitetiedoksiantoon antamassaan vastauksessa se esitti selvityksen tosiseikoista, joita — kuten valituksenalaisessa tuomiossa myös vahvistettiin — komissio kykeni käyttämään riidanalaisen päätöksen tekemisessä.

Riidanalaisen päätöksen tavoin valituksenalaisella tuomiolla ei alennettu sakkojen määrää tämän valittajan suorittaman kattavan, arvokkaan ja toteen näytetyn yhteistyön perusteella. Tässä on kyse sakkojen määräämistä jättämisestä tai lieventämisestä kartelleja koskeissa asioissa annetun tiedonannon rikkomisesta, mikä on seurausta yhdenvertaisen kohtelun periaatteen ja luottamuksensuojan periaatteen loukkaamisesta. Lisäksi valituksenalaisella tuomiolla loukattiin valittajan oikeutta tulla erikseen kuuluksi niiden seikkojen osalta, jotka koskivat sille määrätyn sakon määrää ja joista se ei voinut lausua aikaisemmin.

(¹) EUVL C 331, s. 29.